

דרוש לשבת הגדול שנת תקל"ו

רק הסוגה מיראה כי איננה נזוה עליו. כי הנתיחה זו יפקדו לחיים ונשאר רוסם החטא הסוגג. ע"ד הגמרא מיראה זדוכות נעשה כמגבות. אבל צינים האלה לריכים לעשות הסוגה מאהבה ולא נשאר כלום ונעשים זכיות. והוא סוגה ישראל עד סיכו כי כסלית צעוקיך ונשאר הסוגג. לאסוקיך עכשיו נעשים זכיות. חסו סכחצו מחייתו כעב פשעניך וכענן העלחך חפילו הסוגגים סכשאריו ונחשתי. עש"ז כפי צו מחייתו לשעבר. אבל סוגה חלי כי גאלחתיך כו' חף הסוגג הסכחך עם נעשה כזכיות. וכ"ה הוא חס נעמי הסוגה מעכשיו ונעשה. ולפחות להסגר צלנינו תיכף וניד. כי היום הוא י"ד צדוקס והוא נעשה כיום כיפור ג"כ י"ד צדוקס ואינו דועה למועטים העושים למזבחים וכו'. ואמר נסמאבין זצ"ל ליהיה

הנני צפוק וזוהי יום יום ידוקסו היינו ע"ד הגמרא חס עוקק יום אי צננה צהורם כאילו עוקק כל הענה. נמלא צ"ו ענחות הגדול והחשובה לפחות חלו ונחשתי. בכל צנה חלי היום צננה הדרסה וצלידוק הוא יום אחד וכלנו נעשה כל הענה כולם. והוא נועלת גדול צדקות לסודי לעוקקי ה' דרכי ה'. חסו וזוהי יום יום היינו צ"ו ענחות חלי ידרת ונעלה עליהם כאילו עסקו כל הענה ע"כ. ודברי פי חכם הן. נמלא חכמי הדברים לריכים לפחות אהנו צ"ו חס אחד לקטר עלמינו ולנהר ונחשצוהינו צ"ו ית"ם ולצער הסנן והשארור מוננו. כי ים צ"ו ויני ית"ד אחד לסקית סאדס לילך אחר תורה חכמה ונחשתי ועריות. דצרים סכפסן. הנחשצוהינו כל אדם ענחות. והוא נקרא חנן סרואי ללכילה אבל סשארור הוא סשארור רואי לאכילה

פתח הרב למה נקרא שבת הגדול עש"ו

הכס סנעשה צו טלקחו עם צעוקי לחודש. ונזוהו פעם ה"י י"ד צדוקס צננה. ויה"כ הוא ג"כ יום י"ד צדוקס ונשאר נקרא צנה הגדול. והעיקר הוא נחשתי והלחה לנהר ולקדס עלמינו. כדי טנוכל לגאול צננה סנע"ל ולקבל האדם לנחשצוהינו ונשאר הגדול סנחעלה צנה הקדוים היום. כי צננה ים לסחצונן הגמרא צניסן ענחידין לגאול וצנחערי ענחידין לגאול. ועדיין חין אחר יודעין צננה סנה ית"ו. רק סנחשס אמת. ולריכין להכין עלמינו לגאולה סנחשתי בכל סנה וסנה ונפרט צ"ו זנחסי הללו. כמו סנלו אונחסי סנהרה צכל דור ודור עונחסי עלינו כו' והספסונו הוא על סנחשתי. אבל עיקר כונחתי לריך לזוהי על סחילוכים סנחשצוהינו אויביו. רק הקציה עלילנו נחשתי ונשתי אהנו לטאר וללצן עלמינו כזה סנכסוק. וע"ז אנו ענכרים צכל יום נוכל ישראל צנה ירוסלים לקון סה. כי צכל יום עשתי מנחה ונעמי יגאל אהנו ענעדות לחיות. רק סלא כלו כל סנחשתי סנצוק ולא נחשצוהינו עכל וכל. ולריך להסוק קדוקס וסורה ונחשתי כדי ענחנה לגאולה סנחשתי. ולזה הוא סנן. נעשה ונעכשיו. כי צננה צנחערי ענחידין להגאל כי ונעכשיו סנוד יננו צנחש ענחשתי סנהרה וע"ד יוס"כ הוא ענחסי ימים עוקקיס צנחשתי וסח"כ סדי ימים עוקקיס צנחשתי רצות. כמו כן מ"ה ניסן עד היום סה י"ד ימים לריכין לחיות ג"כ צדוקס ונעשה. ונחשתי והלחה צ"ו ימים סנחשתי לחתן ולצדוק עכל. חנן ונשאר סנחשתי על סחשתי ולעשות סנחשתי מאהבה. כי צנחערי הוא ענחסי

דברי

לשבת הגדול

שמואל

לאכלתה היא הילתיר על לשון הרע וכעס . המה פגמים הסוגעים אל הפנימיות הכשונה : ועשיו מלינו בני שאור כחיז שאור לא ימלא צנתיכם וג"כ השניחו שאור וצנתיכם : לאפוקי בני חנון כחיז רק ככל בצורך הקראל צרות שיחין ווערות שסונה מולה . והארס לריך לצער שניהם יחדיו . ופיון שכנדק עלימיו צימים האלה מכל וכל : אזי נזכה לשנעה הימים שהשאר לא ימלא וכהפך לזיין ימים האכל מלות . ולקבל הארה ושהאר הגדול המאור ונח צנח הקדום הזה . חנון כסיו :

והחלון הוא רק להכניס אורה והוא הפה מוכנס להפתח דרכו להכניס אוכלים ונשקים ולהוליח דיצורים . ולריך לקדש הפה צנתי צניחה טלה לקדש המאכל חמיר ומכ"ש צימי פסה ליון שמירה לאפיו המלות . כי הוא מלות צפ"ע : אף שמדקדקין צעטיין וצפרע להיות כשומר מדיצור הפגום . ולזה הוא הזמן מוגבל ממים והלאה . כי בני שבת כחי זכור כוי ושומר כוי ויש שמירה שבת בני צניחה ומלאכה ומדיצור ומחשבה והמה ע"ד כריכ חכור הוא מרחק רק על המחשבה . והוא כשומר שבת מני צניחה הכיל אזי הוא מכסיר זכור לשומר . והוא זכור ושומר דציבור אחד כאמרה . לאפוקי כפי רוב ההמון צעריה רק ציבחים ומלאכה לצד ושומים צריצור וצמחשבה אזי ונפרידין שומר וחכור . ע"ז אלו נחגיגן לפחות צימים הללו לפנות זכר לשמירה הפה ככיל :

וקורם הבריחה מלה ליעול ידיו ועיד ויעטלם

ויקטלם שגיבה ידיו למעליהם היינו העשר אלבעות ע"ד עשרה מלמרות כוי כי צלמה מיום ראש חרש כיון עד חג הפסח הס יד ימים והונה כגד השם הוי צ"ה . כי כחיז ידע קמי יקראלי וועכחו ומלות לפרש ולידע כי השם העלם הוא די אוחיות ונילווה הוא י"ד אוחיות . ועשיו נקרא השם צ"ה רשות היחיד . היינו רשות ע"ש המלכו נקרא רשות . והוא יחיד ומיוחד וממלא כל העולמו והוא לרעהו ארבע וגבהו עשרה . ועשיו המלות האלה כחלק לני זמנים מריח עד בעשור . ומשם הדי ימים עד החג . והחגיג מרחו על חויג הארץ . וכמו כן צרה וילך את האדם צמחמה כפלאה שצבחה ג"כ עשירי ע"ד צי רגלים וצרות המעור צמלע . וכן צי ידים והלב צמלע . ובראש ים ג"כ יעין וצמאל ומלע וזכר הריק על ראשו הוא עשרה ורחבו די היינו שהוא מורכב מדי יקירות . ומשיו לייכים אהגחו לעור ולקדש צקדושה על מעלה מכה שאנו החומים צחותם המולך מלכו על עולם . וליעול ידיו קודי הצרכה .

והלונות לשפשפם ע"ד לחאיר עיניו

ומחשקו ארץ ויהי הרמו בגמרא צ"ב חלון המרי ים לו חזקה חלון המלרי חין לו חזקה . לחיזה ה"רי כל שראשו על ארס ככנס צחוכו היינו אלו מוכים הש"ת ציה ללוד היינו הרובמה כמו הלוד הזה חין אלו רואים צו קום כח [אש] אלא העמון צו . רק מכה הכאה עליו מוליח אש העמון צו . כמו כן הקצה נכסח ונעלם מכל רעיון . ומשיו הילתיר טח עיני האדם ומראות . שכלל הנהגותיו ועשייתיו הוא מכה צ"ה . וצפעלו מובל כל האש הדק דק צעלמו . וכהג לאט לאט צדרך השר . ופעם אחרת אינו עושה כקדרו אזי אוחו חפלי או חתורה אינו עולה כהוגן : צודאי מרגיש שכל פעולתו הי חמיר צהשגחמו יח"ש . ויש לו טוח הראות עיני השכל וחללו הלוד צ"ה . וחו הרמו חלון המלרי ים לו חזקה ותוקף צו יח"ש צלל חלון המלרי ע"ד מליר ועשיק ואזי נקרא החלון ע"ז זר ועשיו כי על זר תקון חלונו ואין לו חזקה . וחזיזהו חלון המלרי מפרש בגמרא כל שראשו על ארס ככנס צחוכו . היינו שציבא המחשבה שלו צועשיו . עכ"ז גם לאורה חלון הוא לאורה ע"ד אורי סי . שציבקט לפנות חסוד ולקרב להי ע"ד השויצ' הי אזי אפי" כל שהוא ים לו חזקה :

ובוה מיושב סכנח אור לארבעה עשר היינו

האור לריך להיות מאיר מריח עד ערב פסק . חסו אור לי"ד צודקין את חנון לאור הכר כיד כדאיחא שיליק חיפוש מערות וכרות מוכר . ע"ד נר הי נשמה אדם חופש כוי כמלא העיקר הוא קודם הצדיקה ליעול ידיו כהכיל ואחיכ לצער חנון גמור וחנון נוקטם הקראל שאור :

הרמו אנו משפשפים החלונות לחקן העינים

והאזוי להכני אורה : ומכה זה נוכל לקבל הארות חסו הזו ולשמות צמחמה קדושה היום ולעשוי . הקדר צי חכוי וג' מלות שום זיין לחקן וזיין שצווי [דקפיר] כי המה ימי דין ריל . ומדי כוסות הנהג

וגם צריך לצדוק הכיסים אם דרכו צנך אם ים לו חיה מוון שאינו על יוסר

להחזיר לצעלים חסו אם דרכו צנך שאינו מדקדק צעלמו לעסקו צמאל וחנון (צמחמה כראוי) : וגם נהגים לטפסך הפחחים והחלונות והוא כדי לחקן הפה והעינים והאזנים . כי איחא צמחמה דרכו להכניס ולהוליח :

הוא נבד ד' אלויות העם צ"ה . וצ' כוכות לאשכות
הוא נבד ויה . מש"ז מוחר לשחות צ"ן צ' כוכות
הראשכות . אבל צ' כוכות [האחרונות] הם נבד
יה של העם . והוא העוה והיה אין והי' אלא
עמחה [לזה] צ"ה כוכות אחרונות אקור לשחות עמס
עמתי [חיה] :

וגם רבובש התימר כדי ללייר לפניו כחילו
הי' כזר צעולם הצא ודעה החחיי' שלו .
ופסק צעלמו הפסק לעסות לו כל הענין כפי הראוי
לו . רק נחמה לו הצרייה לטוב עוד כאן כדי לתקן
מעשיו . ונדחי ומס והלא' יראה להסוף מוחל על
הקודש . משום זה לרין לנצח הקיטל כחילו הי'
עם וצא לכאן שכיח לתב עלמו . ובהי' הי' עמח
ועוד לב ליתן שבה וסודי' על מפערו עדינו והולך
לעולם . ועוסף והולך מעדריג' למדריג' צמחה
צמינו . ואחר כך כל ימי הקפיר' כדי צמטצמות
הצעיל יוכל לקבל התור' . וכז' לילך מהגלות העד
ומחילונים צמחה צמינו : אמן כלל קלה ועד
וכן יהי' לטון . **סליה הדרוש**

ברית שני רפסח

פתח הרב אחר ברכת המזון
בהדל פסוה מרפני ארון

חורי ארץ מרפני כו . כי ידוע לכל שצנע
האש לעלות לעולי למקורו לסורטו . אף ערלינו
שדולק למטה נכר הוא ג"כ לסורטו . כי נכר ים
ג"כ צמטוכיח כח האש כי כל דבר מורכב מדי'
יקודות . אבל כפיצוא האש עשילא לתחא הוא
היפך הטבע וקרח כס . דהיינו מיי' שהוא צמדריגס
התחמכה ואינו יכול להחעורר עעלמו לטוב . אזי
צא לו חסד העליון עלעעלה . ונחעורר האדם
לאט לאט עמחה לעילא . וצא עכה הצנורות לאהוב
הש"ת צ"ה . והוא שאור אליהו ואחיה סקנות את
לצם אחרונה . מכה היליה' שמוכדי' לצם של
ישראל . ואמר ענינו שחרד אש מן השמים . היינו
שיהי' היפך הטבע לירד חסדו והאשנה עמכוכים
צאם וצומים . וכשראו ישראל האש אונרו הי' הוא'
האלהים . היינו מהשם נעשה אלקים לעוררם
צנצנרות . ולאחיי' יצואו לאשנה היינו לתחלש
ולענוד אוחו צאש' ויראה הוא סם יהי' צ"ה .
ולטון חולי' עלטון תחיל ילדה :

ויהו ונלפני ארון צא להם התעוררות להחבצר
על היליה' . והוא חולי' ארץ היינו האדם
הארצי . ונלפני [אלהי'] [אלוהי] יעקב היינו כשהוא צמדריג'
יעקב עדיין אינו מתעורר ועעלמו לירא' והאשנה :

שיא מכוונה צסם אלהי' ישראל עלטון חיל יהי'
אבל כשהוא יעקב אזי מלה [אלהי'] [אלוהי] מרמז
על אל חסד העליון מעורר אוחו עיי' ר' ליה
היינו עשילא לתחא . חס' צמחה היפך הטבע .
וחו ההושכה סודר חגם מים כעו עיט צלור כח
אש ועיי' הכאה צו מולא האש . אף עיי' אהעווחס
דלעילא מחבצר והולך וצא לענדתו אחיב צאשנה
ויראה . והוא חלומים ח"ל מיי' היינו עמכטי' אחיב
מלובט צמים ואש . והוא מרמז צלויות מיי' ריל
מיי' ושי' מרמז על אש . למעינו מים למקור
העליון . וכעו עיט אש דכיא כן להיפך . וצפרע
כשהאדם צא לתקות צלל ככפיו יחיש' החילוני' רוליס
לרצק צו לילך מהקודש' . משום זה איחא סירופלים
דלמוחי' כעולות . היינו ים מ' פחוח' מורה על יום'
ויס מ' קחומ' מורה על מ' לילה . וצמי קחומים צ'
דלמחי' . וחשו דלמוחיטון כעולות . וגם ים
קחומים ד' קחון מרמז על מ' לילה :

אבל הלילה הזה הוא ליל עשורים
עשור מן המצות . עש"ז

אנו פותחי' הדלת להורו' שאין אנו עתידים עסם .
ואומרים פסוק עפון חמסך הוא מרמז על היפך הטבע
כ"ל משום זה שייך לטון פסיכה . וחשמידס עמחה עמי
הי' . היינו אש מקודש ואחיב עים ומכה התעוררות
הלו נלך ונעבוד את ס' אלהינו ונכח לירופליים
לסוי' ירא ופסל' . כי בכל פעם יוכל האדם לצא למדריג'
גבוה צום אח"ז . וכעו קאיחא צנמחא כל האומר
חלה לרוד ג' פעמים צכל יום כוי' היינו צפעס
רחטון מנחעורר רשימה שלו ואח"ז צא למדריג' ירוסלים .
ואחר זה . יוכל לצא למדריגה הסיכל עיד היכל ס'
הוא . וכעו כן צא צג' חפלות נכ"ד עמחה . וכאי
כמי כשנחעורר צלילה זה לענדתו צלצב פלס אזי
לשכה הצאה נוכל לצא למדריג' ירוסלים .

ויהו רשנה הבאה בירושלים . ולא לבית
העוקש שהוא יוחר פנימות . בי לריכין
לילך מדריגה אח' . מדריגה ולכל' זה נוכל לחכות עכח
מדריגות ליון היינו הרושס היראה עיט צלצב האדם .
וחו אחיה חקוס חרחס ליון לעוררו עשילא לתחא .
ומכה ז' תנכה ותכוכן אחי' כך חומה ליון וירופלי'
צמחה צמינו אמן כלל קלה ועד . **סריק** .